

Найкраща сестричка

Анатолій Григорук

У п'ятилітньої Одарочки з'явилася манюня сестричка Катруся.

Коли мама з татом принесли Катрусю з пологового будинку, то сказали:

— Бачиш, Одарочко, яка вона крихітка? Їй у всьому догляд потрібен: і нагодувати, й викупати, й памперси вчасно поміняти... А це значить, що ми будемо геть зайняті. То ти вже, чим можеш, допомагай нам.

Одарочка слухала татові-маміні настанови і на знак згоди кивала головою. Але, правду сказати, вона не зовсім розуміла, що віднині починається для неї зовсім нове життя. Тепер всю увагу виявляли сестричці. Мамі ніколи й угору глянути. Тато, як прийде з роботи, теж зразу в хатні клопоти поринає. А за неї, Одарочку, ніби й геть забувають.

Незатишно стало Одарочці. Сумно. Самотньо. До себе брав живий жаль. А на сестричку росла образа.

"Бач, яка! — думала Одарочка. — Все їй. Всі біля неї бігають. А вона — плакса-вакса. На всю хату галасує, спати не дає."

Одарочка підходила до Катрусиного ліжка, неприязно дивилась, як та кумедно плямкає ротиком і, коли мами не було поблизу, сердито шепотіла:

— У-у, крикуха-квакуха! Не люблю тебе! Ти погана! Фе!..

Збігали дні. Катруся поволеньки росла, вилюднювала і зробилась пухкенька, як булочка. Волосся на голівці в неї посвітлішало. Погляд став більш осмисленим. Вона випростовувала свої ручки і весь час метляла ними, ніби ловила в повітрі метеликів.

І от одного разу Одарочка нахилилась над сестричкою, щоб знов сказати якусь прикрість. Катруся зупинила на ній свої круглі, як гудзики, очі й широко усміхнулася.

— Ой, а вона мені рада! — прошепотіла Одарочка. — Сміється. Ручки простягає. Мабуть, хоче зі мною гратися.

І в цю мить Одарочці ніби розтанула в душі якась гостра колюча крижинка. "Вона мене любить... любить мене", — радісно подумала Одарочка, і щось ніжне й тепле виповнило їй груди. Одарочка ще нижче схилилась над Катрусею і проникливим маминим голосом затуркотіла:

— О, моя пташечко! Квіточко моя! Ти не погана, ні. — І, мить подумавши, щиро додала: — Ти найкраща у світі.